



Arvid Lindman: Tal under medborgartåg mot bolsjevism och nationalsocialism

Talare

Arvid Lindman
Amiral

Datum

16 september 1933

Plats

Göteborg

För fäderneärvd frihet

Under svenska fälttecken har marschen gått idag. Kring svenska fanor stå vi fylkade i denna stund. Det är ett synligt uttryck för vår fasta vilja att göra upp räkningen med de utifrån importerade läror av skilda slag, som nu förkunnas i vårt land och som skapa split och söndring i Sveriges folk. Vårt enda samlingstecken är den blågula korsflaggan. Den duger för oss att tjäna som en symbol även för mänskligheten. Ty så sant som vi vilja, att vårt folk skall stå som en kulturbärare bland andra i hela mänsklighetens tjänst, så sant behöva vi icke någon internationell symbol för att utmärka oss i det avseendet.

Vårt försvar måste återupprättas ur dess förfall

Bekännelsen till de nationella idéerna får icke stanna vid blotta ord och talesätt. Det går en stark fosterländsk strömning genom vårt folk just nu. Partier, som tidigare icke lagt i dagen någon överdriven nitälskan om de nationella värdena, ha plötsligt funnit det med sina intressen förenligt att företaga en omkostymering. Men bevisa då också i handling den nya sinnesförfattningen! Till vårt lands för närvarande största parti, socialdemokraterna, riktar jag mig närmast. Vad betyda alla vackra ord om fosterlandet, när man samtidigt icke aktar för rov att sönderbryta och för årtionden framåt försvaga det yttersta värdet för fosterlandets säkerhet? I senare tid har knappast något år förflutit utan nya attacker mot Sveriges försvarsordning från den härskande vänsterregimens sida. Den åderlåtning av landets värnkraft, som på socialdemokratisk tillskyndan företogs vid årets riksdag och som utgjorde ett oerhört ingrepp i vår försvarsorganisation, får icke upprepas. Under de misslyckade nedrustningskonferensernas period är icke rätta tidpunkten att helt eller delvis lägga landets gränser öppna för främmande inkräktare. Vi konservativa resa också som ett oeftergivligt krav, att rikets försvar återupprättas

ur sitt nuvarande förfall.

Förvänd icke synen på ungdomen med försvarsfientlig propaganda!

Detta krav tar lika mycket sikte på själva den folkanda, som skall uppbära vårt försvarsväsende. En samvetsömhet, som väl i flertalet fall är inspirerad av andra och vilken tager sig sådana uttryck som att man ej ens i krig vill hjälpa till med omvårdnad och förplägnad åt soldaten – en sådan ynkedom vilja vi icke längre bevittna. En till kropp och själ sund ungdom vet sin plikt. Förvänd därför icke synen på ungdomen med försvarsfientlig propaganda!

Samtidigt fordra vi, att åtgärder vidtagas till stävjande av de lömska försöken att ingjuta upplösande tendenser hos dem, som fäder och mödrar överlämnat i vård att utbildas av försvaret. Här är icke plats för någon eftergivenhet. Rättvisa och god omvårdnad utan klemighet skall komma den värnpliktiga ungdomen till del. Men mot den bolsjevikiska smittofaran skall den effektivt skyddas.

Frihet under ansvar för hela folket

Det finns även en inre försvarslinje. Jag har delvis snuddat vid den med vad jag nyss sagt.

Sverige har av ålder varit ett folkstyrt land. Frihet och ordning ha hos oss skattats högre än kanske annanstans på jorden. Redan vår tidigaste historia talar därom. Den högsta symbolen och den starkaste garantin för friheten och ordningen i landet blev det svenska kungadömet.

Men den frihet för menige man, om vilken våra hävder vittna, att deltaga vid gestaltningen av rikets öden, det var som våra äldsta lagar tydligt utsäga, en frihet under ansvar. Och ansvaret gällde icke en viss klass eller en viss grupp utan allt folket.

Frihet under ansvar för hela folket, därtill bekänner sig även konservatismen och det är en av våra angelägnaste uppgifter just nu att göra det frihetsbegreppet levande i det svenska samhället.

Nationalsocialismen ett barn av tyska folkets nöd

Det finns riktningar i vårt land, vilka efter föredöme från främmande länder i en diktatorisk maktutövning på alla områden se målet för sina strävanden. Dit hör nationalsocialismen. Vår ställning till denna har jag tidigare uttryckligt klarlagt. Nationalsocialismen är ett barn av tyska folkets nöd. När den tyske socialdemokraten Wels nyligen försvarade sina partivänners uppträdande gentemot densamma, gjorde han det med hänvisning till Versaillesfreden. Vad den betytt för ett genom världskriget utpinat och uthungrat folk tillhör dessa psykologiska faktorer, som statsmännen måste räkna med. Ett folk, som tvingats erkänna skulden till världskriget och djupt sårats i sin värdighet, skall ej den bedöma som stått utanför. Detta jämte den från Ryssland inträngande kommunismen har utan tvekan varit avgörande för Hitlerrörelsens genombrott. Det sätt, på vilket den nationalsocialistiska diktaturen försöker befästa sin maktställning borde dock icke av någon kunna försvaras. Vi konservativa tillerkänna självfallet varje folk rätten att från sina förutsättningar bestyra om sitt hus. Men ingalunda vill jag fördölja, att vad som nu sker i Tyskland måste fylla alla verkliga vänner av den tyska kulturnationen med sorg och beklämning.

Nazistpartierna i vårt land är oförenliga med svenskt kynne

De avläggare som nationalsocialismen har fått i vårt land, hava i sitt framträdande klart ådagalagt, hur främmande de äro för svenskt kynne och svenskt tänkesätt. Nazistpartiernas ekonomiska program borde över huvud ingen vederhäftig människa allvarligt reflektera på. Och det är endast i det kommunistiska lägret, som man finner motsvarighet till primitiv demagogi och den lågsinnade smutskastning av svenskar i framskjuten ställning, vartill våra hemmanazister göra sig skyldiga, samtidigt som de vilja förkunna en högre och ädlare samhällsmoral. Skiljelinjen mellan konservatism och nationalsocialism går emellertid på ett annat plan. Nationalsocialismen vill vara en ny världsåskådning, inför vilken allt annat måste vika. Vi konservativa känna blott en allom bjudande världsåskådning: kristendomen.

Läget fordrar samling av alla klart borgerliga och nationella krafter

Det har sagts att de nazistiska partierna skulle ha vunnit ett visst insteg bland den yngre generationen. Jag tror dock för gott om Sveriges ungdom för att frukta, att den i längden i någon större utsträckning skulle känna sig dragen dit. Man har i detta sammanhang påtalat Nationella Ungdomsförbundets hållning. Den svenska högern och Sveriges Nationella Ungdomsförbund äro i

organisatoriskt hänseende fullt fristående i förhållande till varandra. Men även nationella ungdomsförbundet är en konservativ organisation och därför har vi samarbetat. Högern lika väl som andra partier rekryteras självfallet från ungdomen, men förutsättningen för medlemskap är naturligen anslutning till den konservativa åskådningen och till det program, som högern i laga ordning fastställt. Vi önska icke anslutning av någon, vilken är vare sig öppen eller förstucken nazist, lika litet som från någon, vilken sympatiserar med andra riktningar. De försök, som nu göras på vänsterhåll, att spela ut högern och Nationella Ungdomsförbundet mot varandra med anledning av vissa kanske nog så anmärkningsvärda uttalanden, som framkommit från ungdomsförbundets sida, ske emellertid i det syftet att utså split och splittring i det konservativa lägret. Dessa försök böra icke lyckas. Ty mer än någonsin kräves samling av alla klart borgerliga och nationella krafter för att skapa den breda svenska folkfront, som tiden ropar efter.

Folkstyret skriver sin dödsdom, om ej bolsjevismen utrotas

Den fronten riktar sig mot frihetsförtryckare från alla håll. Jag har nyss talat om nazismen. Det är en annan rörelse, som utgör ett ännu farligare hot mot hela den västerländska kulturordningen, bolsjevismen. I motsats till alla andra partier i vårt land skyr den inte ens det organiserade våldet för att nå sina syften. Vi ha vid detta laget en ganska rikhaltig erfarenhet av bolsjevismens medel och mål. Upproren i Finland, i Ungern, i Tyskland med flera stater ha givit oss en god inblick i de bolsjevikiska arbetsmetoderna, och vi sväva icke i ringaste okunnighet om, att, kunde man, så skulle man praktisera samma metoder även hos oss. Vad som hänt efter Ådalen 1931 har avlägsnat varje tvivel därom. En rätts- och kulturstat kan aldrig godtaga våldspartier. Det folkstyre som icke i tid besinnar den saken, skriver sin egen dödsdom. Hela vårt innersta uppreser sig mot den förråande anda, som bolsjevismen företräder, mot dess öppna hån av vår historiska tradition och våra högsta värden – kyrkan, nationen, familjen. Sveriges höger kommer icke heller att vila förrän bolsjevismen fullständigt utrotats ur vårt land.

Det är inte diktaturen i och för sig, som socialdemokratin bekämpar, utan färgen på densamma

Jag är övertygad om att en överväldigande majoritet av det svenska folket sympatiserar med oss i denna vår kamp. Varför har då icke denna majoritet icke

ännu kunnat skaffa sig respekt för sin vilja? Det största hindret är socialdemokraternas hållning. Man berömmar sig på den kanten av att representera ”det starkaste bålverket mot bolsjevismen”. Så illa är det dessbättre icke ställt i Sverige. Tror man, att man bekämpar bolsjevikerna genom att benåda kommunistiska upploppsmakare? Eller genom att taga parti mot dem, som av laga myndighet beordras att upprätthålla ordningen? Eller genom att tillhöra den international, som förordar samarbete med Moskva? Ånej, vi känna ganska bra värdet av socialdemokraternas antikommunistiska deklamationer. Nu skall man inleda en omfattande bojkottaktion mot den nationalsocialistiska diktaturen i Tyskland. I halvtannat årtionde har det sovjetryska blodsregementet pågått. Men det bojkottar man inte. Det är inte diktaturen i och för sig, som man vänder sig emot utan färgen på densamma.

När vaknar socialismens demokratiska samvete?

Det stämmer även rätt väl överens med socialdemokratins praktiska politik. Hans excellens statsministern reser land och rike runt för att prisa sitt och sitt partis demokratiska sinnelag. Hur skulle det vara om herr Hansson i stället något ägnade sig åt att komma tillrätta med de förödmjukande angrepp på svensk frihet, vilka snart sagt dagligen och stundligen upprepas i vårt land? Det måtte väl ändå vara något fel med det demokratiska sinnelaget, när man med sådan fruktansvärd oberördhet kan bevittna, hurusom organisationer beröva oskyldiga medborgare den elementäraste av alla mänskliga rättigheter, rätten att arbeta, ja, som gå ända därhän, att de vilja utpressningsvägen tilltvinga sig de böter, som de i rättegång blivit dömda att betala. Hur långt i utförsbacken skola vi egentligen komma, innan socialismens demokratiska samvete vaknar?

Regeringens sabotage av utredningen om fackföreningsövergreppens stävjande, ger högern fria händer

Gång efter annan har konservatismen krävt, att staten skall utsträcka sin rättsvård även till det stora vita fält på samhällskartan, där de ekonomiska och fackliga organisationerna nu ostörda kunna driva sin verksamhet. Sedan fyra år tillbaka pågår en på högerinitiativ igångsatt utredning i saken. Den är likväl ännu icke avslutad, och regeringen var i våras alltför upptagen i riksdagen av besvarandet av kommunistiska okynnesinterpellationer för att hinna ägna någon uppmärksamhet åt den förfrågan om utredningsarbetets resultat, som framställdes av en konservativ lantman. Vi förstår alltför väl, att regeringen vill

sabotera utredningen. Därmed ha emellertid vi konservativa fått fria händer. Vi skola sörja för, att de svenska statsmakterna i en annan ordning skola bli i tillfälle att taga ställning till dessa hela vårt folk så utomordentligt betydelsefulla spörsmål. Det vore en bankruttförklaring av kultursamhället, om rättsordningen gjorde halt inför utväxterna och översitteriet på det ekonomiska organisationsväsendets område. Svenskarna äro ett tålmodigt släkte. Det har sagts om dem, att de stå maktlösa inför fräckheten. Men någon gång tryter tålmodet. Socialdemokratin har sått vind, den kan få skörda storm.

Jag är övertygad om att man mångenstädes inom arbetarklassens led har en långt klarare uppfattning än dagens makthavande om vådorna av socialdemokratins oförmåga att ingripa mot facklig skräpolitik och enskilda yrkesgruppers övergrepp. Det är även med och för icke mot de svenska arbetarna som konservatismen vill skapa fred och ordning i lagens hägn inom det ekonomiska livet.

Till kamp för att bryta fackföreningsdiktaturen!

Varpå beror socialdemokraternas oförmåga i detta fall? Därpå, att socialdemokraterna icke äro herrar i sitt eget hus. Deras husbonde heter fackföreningsväsendet, en sträng husbonde, mäktigare i vissa fall än staten själv. Här ha regering och riksdag uppjudit sina yttersta krafter för att lämna en snabb och omfattande hjälp åt de arbetslösa. Det är byggnadsarbetarmonopolet som bestämmer, när hjälpen får sättas i verket. Här har det främsta vi ha av ekonomisk sakkunskap arbetat intensivt för att hålla igång och finna nya vägar för våra hårt pressade exportnäringar. Det är landsorganisationen, som avgör, med vilket land vi få handla. Att den på internationell order igångsatta bojkotten mot Tyskland kan komma att tillfoga svenskt näringsliv och svenskt arbete svåra skador, det bekymrar man sig inte om. Det måste bli slut på detta tillstånd. Sveriges höger kallar alla fria arbetare, borgare och bönder till kamp för att bryta den röda fackföreningsdiktaturen.

Vi behöva inga nya klasspartier!

Ett klasspartis politik blir inte mera sympatisk därför att den förmäler sig med ett annat klasspartis. Socialdemokraterna säga sig genom den stora kohandeln med bondeförbundet ha satt vågmästeriet i riksdagen ur funktion. Ja väl, men till priset av ett moraliskt nederlag för folkstyrets idé. Ty att köpa sig fördelar

mot uppoffring av sin egen åskådning i grundläggande frågor, det betecknar ett moraliskt nederlag för det rådande, politiska systemet. Det skall vara på en liberal tidningsredaktion, där man av naturliga skäl rätt ofta måste leva fjärran från verkligheten, som man inbillar sig kunna råda bot för det onda genom att bilda nya klasspartier. Men på konservatismens medverkan till en sådan utveckling skall man icke ett ögonblick räkna.

Ty om något står detta klart för oss: klassregementet måste krossas folksolidariteten segra. Staten måste sätta in hela sin auktoritativa kraft mot det organiserade klassintresset och lägga det under rättens domvärjo. Eljest är det fara värt, att staten en vacker dag icke längre har någon auktoritet i behåll.

Konservatismen har något stort och omistligt att förmedla: den fäderneärvda friheten.

Vi befinna oss mitt uppe i en mäktig omvandlingsperiod. Gamla samhällstyper hålla på att försvinna och ersättas av nya. Vad bära dessa nya i sitt sköte? Med visshet veta vi intet därom. Men det veta vi, att konservatismen under alla dessa brytningar och förändringar har något stort och omistligt att förmedla från det gamla till det nya. Det är den fäderneärvda friheten, friheten under ansvar för hela folket.

Mot diktaturkrävare, från vilket håll de komma må, för frihet och lagbunden ordning, för en från klassintressen renad och stärkt regeringsmakt, för gammaldags tro – se där den konservativa folkrörelsens samlingsparoller! Offervilja mod och uthållighet fordra vi av våra anhängare. Konservatismen är ingalunda någon stillaståendets makt, den är själv en i utvecklingen aktivt ingripande faktor, den är en kämpande rörelse. Om Sveriges framtid står striden, I de nationella färgernas tecken skola vi fullfölja vår kamp. Alltså, svenska män och kvinnor: till verket!

Taggar
1930-tal, 1933, Man

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/arvid-lindman-tal-under-medborgartag-mot-bolsjevism-och-nationalsocialism>